

Z obsahu:

Putování do domu

Otcova

Homilie Jana Pavla II.
v „Trans World Dome“
v St. Louis
27. ledna 1999
– strana 2 –

**Pane, otevři má ústa
ke své chvále**

Joachim kardinál
Meisner
– strana 4 –

Náměstek Krále králů

Bolestný růženec se
Svatým otcem – III.
– strana 6 –

**Utrpení ve světle
Kristově**

Letos je tomu 225 let,
co se narodila,
a 175 let,
co zemřela
Anna Kateřina
Emmerichová
– strana 7 –

Jednota Církve

Z encykliky
Jana XXIII.
Ad Petri catedram
– strana 8 –

Svatý Josef

Mariola Maassenová
– strana 13 –

Putování do domu Otcova

Homilie Jana Pavla II. v „Trans World Dome“
v St. Louis, 27. ledna 1999

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. (1 J 4,9)

Drazí bratři a sestry,
vtělením se Bůh úplně dává poznat v Synu, který přišel na svět (viz TMA, 9). Naše víra není prostě výsledkem našeho hledání Boha. V Ježíši Kristu k nám Bůh přichází osobně, aby k nám mluvil a ukázal nám cestu k sobě.

Ježíšovo Srdce – brána Otcovy lásky

Vtělení také vyjevuje pravdu o člověku. V Ježíši Kristu se Otec definitivně vyslovil o skutečném určení a významu lidských dějin (tamt. 5). *V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.* (1 J 4, 10) Apoštol mluví o lásce, která inspirovala Syna, aby se stal člověkem a přebýval mezi námi: prostřednictvím Ježíše Krista víme, jak velice nás Otec miluje. V Ježíši Kristu, darem Ducha svatého, se každý z nás může podílet na lásce, která je životem Nejsvětější Trojice.

Svatý Jan pokračuje: *Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.* (1 J 4, 15) Vírou v Syna Božího, který se stal člověkem, přebýváme přímo v srdci Boha: *Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.* (1 J 4, 16) Tato slova nám otvírají tajemství Nejsvětějšího Ježíšova Srdce: Ježíšova láska a soucit jsou branou, již se věčná Otcova láska vylévá na svět. Když slavíme tuto mši Nejsvětějšího Srdce, otevřme dokořán svá vlastní srdce zachraňujícímu Božímu milosrdenství!

V evangeliu, které jsme právě slyšeli, svatý Lukáš mluví o této božské lásce a používá přitom obrazu dobrého pastýře. Dobrý pastýř je v evangeliích Ježíšovým oblíbeným přirovnáním. Když odpovídá farizeům na jejich námitky, že vítá hříšníky a jí s nimi, ptá se jich: *Kdo z vás, když bude mít sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá oněch devadesát devět v pustině a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? A když ji najde, vezme ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se ztratila.“* (Lk 15, 5-6)

Podobenství vyzvedává radost Krista a našeho nebeského Otce nad každým hříšníkem, který lituje hříchů. Boží láska nás vyhledává. Je to láska, která zachraňuje. Tuto lásku nacházíme v Ježíšově Srdci.

Jakmile známe lásku, která je v Kristově Srdci, víme, že každý jednotlivec, každá rodina, každý člověk na povrchu země může tomuto Srdci důvěřovat. Slyšeli jsme Mojžíše říkat: *Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha... Hospodin k vám přilnul a vyvolil vás... protože vás miluje...* (Deut 7, 6-8) Od dob Starého zákona je jádrem dějin spásy neochvějná láska Boha a vyvolení a naše lidská odpověď na tuto lásku. Naše víra je naší odpovědí na Boží lásku a vyvolení.

Počátek před 300 lety

Uplynulo tři sta let od 8. prosince 1698, kdy byla poprvé slavena svatá mešní oběť na místě, které je dnes městem St. Louis. Bylo to o svátku Neposkvrněného početí Panny Marie, kdy otec Montigny, otec Davion a otec St. Cosme postavili na březích řeky Mississippi kamenný oltář a obětovali mši svatou. Ta tři století jsou dějinami Boží lásky vylévané na tuto část Spojených států a dějinami velkodušné odpovědi na tuto lásku.

Příkázání lásky vyvolalo v této arcidiecézi nekonečnou řadu aktivit, za něž dnes vzdáváme díky svému nebeskému Otci. St. Louis se stalo branou k Západu, ale též k velkému křesťanskému svědectví a službě evangelia. Věrný Kristovu příkazu evangelizovat, první pastýř místní církve, biskup Josef Rosati, který přišel z města Sora, velmi blízko Říma, od samého začátku rozvíjel vynikající misionářskou činnost. Dnes je na území, kterému biskup Rosati sloužil, celkem 46 diecézí.

Dílo lásky a evangelizace

V této oblasti po mnoho generací pracovaly s příkladnou obětavostí četné řeholní kongregace mužů i žen. Zde najdeme americké kořeny evangelizačního úsilí Mariiny legie a dalších sdružení laického apoštolátu. Dílo Společnosti pro šíření víry, umožněné velkorysou podporou lidu této

arcidiecéze, má skutečný podíl v odpovědi Církve na Kristův příkaz evangelizace. Ze St. Louis vyslal kardinál Ritter v r. 1956 první kněze sdružení Fidei Donum do Latinské Ameriky, čímž prakticky vyjádřil výměnu darů, která má vždycky být součástí komunikace mezi církvemi. Tato solidarita uvnitř Církve byla ústředním tématem mimořádného amerického shromáždění synody biskupů a je to ústřední myšlenka apoštolické exhortace *Ecclesia in America – Církev v Americe* – kterou jsem právě podepsal a vydal ve svatyni Panny Marie Guadeloupské v Mexico City.

Milostí Boží zde byly a jsou živou součástí katolického života **skutky milosrdenství všeho druhu**. Společnost svatého Vincente de Paul měla od samého začátku v arcidiecézi významné postavení. Katolické charity za ta léta vykonaly ve jménu Ježíše Krista mimořádné dílo. Vynikající **katolické zdravotnictví** ukázalo lidskou tvář milujícího a trpícího Krista.

Katolické školy se osvědčily jako nedocenitelná hodnota pro generace dětí; učily je znát a milovat Boha a sloužit mu a připravovaly je, aby ve společnosti odpovědně zaujaly své místo. Rodiče, učitelé, faráři a všichni farníci s velkými obětmi zachovali zásadní ráz katolického vzdělávání jako autentickou službu církve a službu evangelia mladým. Cíle strategického pastoračního plánu diecéze – evangelizace, obrácení, služba, katolická výchova, služba potřebným – zde mají dlouhou tradici.

Dnes je pro americké katolíky velkou výzvou znát a docenit toho nesmírné dědictví svatosti a služby. Z tohoto dědictví musíte čerpat inspiraci a sílu k nové evangelizaci, které je tak naléhavě třeba při vstupu do třetího křesťanského tisíciletí. Ve svatosti a službě místní svěřence sv. Philippine Duchesne a bezpočtu věrných kněží, řeholních osob a laiků se od prvních dnů církve v této oblasti katolický život projevil ve vši své bohatosti a rozmanité kráse. Nic menšího se dnes neočekává od vás.

Naléhavé úkoly nové evangelizace

Nová evangelizace musí obsahovat mimořádný důraz na rodinu a obnovu křesťanského manželství. Rodiče musí vědět, že ve svém prvotním poslání mají sdílet vzájemnou lásku, spolutvořit s Bohem lidský život a předávat lásku Boží svým dětem, mají plnou podporu církve a společnosti. Nová evangelizace musí přinést **úplnější uznání rodiny** jako prvního a nejdůležitějšího

Pokračování na str. 5

Nevyléčitelný sebeklam

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Přišel jsem na svět k soudu, takže ti, kdo nevidí, vidí, a ti, kdo vidí, jsou slepí.

Tato Ježíšova slova jsou dnes pro tebe vážnou výzvou i výstrahou. Máš se přesvědčit, že světlo jeho pravdy nepůsobí samo o sobě, nýbrž v závislosti na vnitřní připravenosti a součinnosti těch, kdo slyší jeho slova a vidí jeho činy. U těch, kteří nejsou ochotni se mu zcela otevřít a připustit zákal svého duchovního zraku, může Pánovo světlo dovést jejich úplnou slepotu. Pros tedy dnes obzvláště vroucně Ducha svatého, aby ti Ježíšův příchod *nebyl k odsouzení, nýbrž lékem k uzdravení*⁽¹⁾.

Již první čtení z 1. knihy Samuelovy tě chce připravit na to, abys přestal stavět na spolehlivosti svého názoru a svého přesvědčení. Všimni si u Samuela, jak dokonale se mylila jeho jistota: *Tento je jistě před Hospodinem jeho pomazaný*. A Hospodin naopak říká: *Toho zavrhuji*. Jediná skutečná jistota, na kterou se můžeš spolehnout, je sám Bůh. Proto si Hospodinovo napomenutí vštip hluboko do paměti. Potřebuješ je častěji, než tušíš: *Nedívám se jako člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima. Hospodin však vidí do srdce*. A právě proto si vybírá toho, se kterým se vůbec nepočítalo, a proto jej poslal k dobytku. Pokud si neosvojíš způsob nespolehat na sebe, ale snažit se dívat Božíma očima, nikam se nedostaneš.

Po této průpravě ti snad nebude proti mysli, že si máš vzít příklad ze slepého žebřáka, který sice neví, jak vypadá slunce a svět, na který svítí, ale v jehož srdci je něco, co upoutalo Ježíšovu pozornost. I tentokrát se lidský a Boží pohled rozcházejí. Ježíš se dívá na chudáka jinak než učedníci: *Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče*. Jeho neštěstí má zcela jiný důvod: *Mají na něm být zjeveny Boží skutky*. Nauč se takto nahlížet na každé své utrpení.

Ježíš si jej vybírá především proto, že u něho jeho slovo najde to, co potřebuje ke svému působení: pokornou poslušnost. *Muž jménem Ježíš mu řekl: »Jdi a umy se.«* Na rozdíl od vzdělaného a bohatého Námána se tento prostý chudák na nic neptá, nic nenamítá a jde. Doprovodí jej k rybníku *Poslaný*, ať nemusí tápat a je brzy odměněn za svou prostotu. Cestu zpět již k vlastnímu i všeobecnému úžasu pozná na vlastní oči.

Ježíšův obřad, kterému se žebřák tak poslušně podrobil, znemožnil uzdravenému, aby ihned, jakmile prohlédne, spatřil svého dobrodince. Naopak, překvapí jej nečekané nepřijemnosti. Ale všimni si dobře, že i ty jsou tu jen proto, aby se *zjevily Boží skutky*. Těžkosti, do kterých se dostal uzdravený, otevírají jeho vnitřní zrak. Překotné události jako by postupně dovršovaly proces jeho vnějšího i vnitřního prohlédnutí. A tak můžeš být svědkem, jak nakonec prostá a neoblomná logika negramotného žebřáka nachází v konfrontaci s argumenty vzdělané elity vzácnou příležitost, aby si nejen hluboce uvědomil, ale i veřejně vyznal a neohroženě hájil jediný nesporný závěr: Ten, kdo mě uzdravil, je prorok. *Kdyby ten člověk nebyl od Boha, nemohl by učinit nic*.

Nemilost, do které upadl u mocných a moudrých, nejen že mu neublíží, ale dokonce jej vrací zpět do Ježíšovy blízkosti. Buď vděčen za nepřízeň lidí, která ti zjednává přízeň Boží.

Uzdravený slepec ti ukazuje, jaké je ovoce vděčné a pokorné otevřenosti vůči Boží milosti. Jako by čekal na Ježíšovu otázku: *Věříš v Syna člověka?* »Ukaž mi ho, pane, zaved mě k němu. Já sám, který jsem sotva prohlédl, se nemohu opírat o sebe, o svou zkušenost ani o své dojmy. Ty sám mi ukaž, kdo je to, abych uvěřil.«

Buď si vědom toho, že i tvé oči se otevírají postupně. Ani když jsi prohlédl, neznamená to ještě, že vidíš všechno. Svého omezeného obzoru se ve skutečnosti nikdy nezbavíš, neboť Boží skutečnosti tě nekonečně přesahují a lidské zdání tě snadno svede na cestu klamu. To, co se od tebe čeká, není hrát si na vševídecího a vševědecího. To by mohlo také končit tím, že bys upadl do nevyhlášené tmy. To je případ farizeů, které Ježíšův příchod neosvítí, nýbrž zatvrdil ve slepotě. Čím argumentují tito »Mojžíšovi učedníci«? Překrucováním pravdy, pomluvou a násilím. Vykřikují: *My jsme ti, kdo vidí. Ten, kdo si je jist, že nepotřebuje uzdravení, nemůže se uzdravit. Takový nevyhlášený sebeklam je něco jako duchovní AIDS. A tak jejich hřích zůstává*.

Pán se tvému zraku poodhaluje, abys před ním s pokornou vírou a vděčnou úctou padl na kolena. Dokud jsi zde na zemi, potřebuješ se stále ptát: *Kdo je to, pane, abych uvěřil?*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. modlitbu kněze ve mši svaté před sv. přijímáním.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“

Když (Samuel) přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin vidí do srdce.“

Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlupci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“

Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. čtení – Ef 5,8–14

Bratři!

Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všecko totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká (v Písmě): *Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí*.

Evangelium – Jan 9,1–41

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“

Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“

Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ – to slovo znamená „Poslaný“. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl.

Pokračování na str. 5

Pane, otevři má ústa ke své chvále

O čem se v naší společnosti mluví nejvíce a o čem nejméně? Bůh v naší společnosti není už žádným tématem. Bůh, Církev, víra a věčný život byly zcela vytlačeny do sféry soukromého života. Sám jsem to ve svém životě zažil třikrát. Poprvé jako dítě v době nacismu. Vzpomínám si, že za Hitlera jednoho dne zmizely ze tříd kříže, učitel už nás nesměl pozdravit »Grüß Gott«, nýbrž »Heil Hitler« a během nedělních bohoslužeb bylo slyšet zvenku hlučné fanfáry Hitlerjugend. Bůh byl z veřejnosti vytlačen do kostela a do sakristie a většina k tomu mlčela.

Pak se opakovalo totéž v rudém provedení za komunistické éry v NDR. Bůh a Církev nebyly tématem pro veřejnost. Tam se mluvilo jen o vítězství socialismu. Negativně se o Bohu ovšem mluvilo, jako na příklad v písni: »Bez slunce a bez Boha dozraje nám úroda.« A většina lidí zase jen mlčela. Důsledky byly v obou případech úděsné. Poprvé jsem utrpěli tu největší morální porážku a podruhé jsme se dočkali lidské, hospodářské i kulturní katastrofy. Jediné, v čem byly oba tyto systémy opravdu úspěšné, bylo to, že oloupily lidi o Boha. To se již řadu let projevuje v našem demokratickém společenství, a to nejen v soukromé sféře, nýbrž i na veřejnosti a v kulturním úpadku národa.

»Jen ten, kdo zná Boha, zná člověka,« říká Guardiani. Každý lidský pokus o sebepoznání bez pravého Boha končí tím, že člověk je buď příliš velký, nebo příliš malý. Jenom v nezkrácené Boží pravdě je člověk správně velký, schopný zvládnout problémy své doby. Zdá se mi, že zatmění ateismu se nad naší zemí rozprostřelo potřetí, když Bůh není tématem, o které by se mělo mluvit, a člověk a Bůh si nemají navzájem co říct.

Povolání křesťana spočívá v tom, že vstupuje do rozhovoru s Bohem

Bible říká výslovně: *Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse* (Řím 10, 10), a *Čeho je srdce plno, to ústy přetéká* (Lk 6,45). *Všichni jsem dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí*, říká Jan (1, 16). A milí křesťané mlčí! Zamlčují Boží plnost. Když nepředáváme Boží slovo dále, žádné jsme neslyšeli. Víra srdce nutí k veřejnému vyznání. A Kristus říká výslovně: *Kdo mě zapře před lidmi, toho já zapřu před svým Otcem v nebesích.* (Mt 10,33) Součástí křtu je tzv. *obřad efeta*, který připomíná uzdravení hluchoněmého a má otevřít ústa pro svědectví slova. Budiž ještě jednou zdů-

razněno: »Kdo nepředává slovo dále, ten nic neslyšel.« Ale my přece máme světu co říct, a to nejen pouze nějaké »bla bla«, nýbrž Slovo, které je Bůh a které bylo na počátku a uprostřed nás se stalo tělem. Jenom toto Slovo může dát skutečnou odpověď na nejnepřívětivější lidské otázky.

Ježíš osvobodil křesťany od dábla a od němoty, ale od té doby, co nám »teologové« namluvili, že ďábel není, je satan mezi námi v netušené míře přítomen a křesťané oněměli. Apoštol Pavel povzbuzuje svého žáka Timotea: *Hlásej slovo, ať je to vhod, či nevhod.* (2 Tim 4,2) Nemá mít žádný strach před protivensstvím. Pán říká výslovně: *Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat.* (J 15,20) Ale Slovo, to musí být řečeno.

Při tomto vyznání může být člověk velmi osamělý

Kdo vystoupí z úkrytu mlčení na otevřené pole odporu, tomu se zvedne vína odmítání, útoků a pomluv. Kdo vyzná Krista v naší společnosti, musí opustit ochranu, kterou nabízí stádo. Nemůže se schovávat za záda druhých. Právě naopak! Musí se postavit čelem k veřejnému mínění. Právě proto jsme byli při biřmování pomazáni na čele. Na otevřeném poli může být pěkně zima v porovnání s teploučkem panujícím v houfu veřejného mínění, a kdo má chuť stále vystupovat a ustavičně se vystavovat odporu? Tady je ve hře ctnost statečnosti. Křesťanství, to není hrbení a sklánění hlavy. Nebyli jsme pomazáni na zádech. Křesťanství, to je smělost a odvaha. K tomu nás Církev v biřmování poznamenala křížem a svatým křížem na čele.

Občanská odvaha pro Krista patří k železné podstatě našeho putování tímto rokem Boha Otce. Ve škole, v povolání, na univerzitách, v každé oblasti zavést řeč o Bohu, to je to nejnepříjemnější, co potřebuje naše společnost. Apoštol Pavel říká: *Běda mi, kdybych nehlásal evangelium.* (1 Kor 9,16) K tomu nepotřebujeme se jen ohánět citáty z evangelia nebo žalmy. Ale v mnohotvárných problémech doby patří Bůh nerozlučně k tomu, a to ne pouze jako nějaký tmel na trhliny naší společnosti, nýbrž jako nezbytný orientační bod, který zaručuje ochranu naší kultury.

Vněst Boha do rozhovoru znamená široce bránit víru

Někteří novináři říkají ve fotbalovém žargonu, pokud jde o Církev: »Každá stře-

la na ni znamená gól.« Protože ji nikdo nebrání! Nemáme žádné brankáře. Právě naopak. Když střela není dost přesná, tak se najde někdo v mužstvu samotné Církvě, kdo ji upraví na vlastní gól. To je opravdu skandální. Necháme našeho Pána v osamění a v ponížení jako tehdy učedníci v době utrpení? Nemylme se, on se výslovně identifikuje se svou Církví. Jak bolestná je zbabělost ve vlastních řadách, jako již tehdy. Nemůžeme přenechávat obranu a řeč o víře na veřejnosti pouze biskupům. Zde každý křesťan přijal svou povinnost.

Nemůžeme mlčet, když v naší společnosti je možno rychleji a snáze usmrtit nenarozené dítě než vykácet strom. V ekologickém hnutí se zčásti znovu probudilo staré pohanství, které dává přírodě božský charakter: stromy se oduševňují, vodu obývají tajemné bytosti a hory jsou zbožštěny. Je zde možno pozorovat obdivuhodné paralely k překonaným mytologickým pověrám. Buďme bdělí! Mluvme a pišme k Boží slávě, k obraně víry pro spásu člověka!

Právě dopisy čtenářů a ohlasy na televizní pořady jsou účinným prostředkem, abychom dali o sobě ve společnosti a jmenovitě v médiích vědět. Nedejme se umlčet menšinami jen proto, že neotevřeme ústa. Toto třetí zatmění Boha nemůže zůstat stejně jako předchozí dvě bez následků. V našich rukou je, abychom tomu zabránili.

Když se zdálo, že Kristus je u konce se svým posláním – na křížové cestě směrem na Golgotu, na cestě ke smrti, přišly ženy z Jeruzaléma. Plakaly nad jeho osudem, protože se zdálo, že jde vstříc konci, kříži. A Kristus jim řekl: *Neplačte nade mnou, ale nad svými dětmi.* (Lk 23,28) Nikoliv. Kristus nezahyne a jeho Církev také ne. Postavil ji na skále a brány pekel ji nepřemohou. (srov. Mt 16,18) Nemusíme si v této hodině dělat starosti o Církev, spíše se musíme strachovat o ty, kteří se k ní postavili zády. Máme důvod k obavám o sebe sama, zda stojíme v Církvi na svém místě; zda jsme u toho, když je třeba vydat svědectví; zda je nás slyšet, když je třeba svědčit pro Krista; zda naše slovo stojí pevně, když dojde k protivensství. Zda nechybíme tam, kde je nás zapotřebí.

Kněží, řeholníci a řeholnice, dříve než začnou denní modlitbu Církvě, říkají: »Pane, otevři mé rty a má ústa zvěstují tvoji chválu!« To je důležitá střelná modlitba pro každý den tohoto roku: **Pane, otevři mé rty a má ústa zvěstují tvoji chválu!**

+ Joachim kardinál Meisner
arcibiskup kolínský

Putování do domu otceva – pokračování ze str. 2

základu společnosti, první školy občanských ctností a solidarity (viz Familiaris consortio, 42). **Jak se vede rodině, tak se vede národu!**

Nová evangelizace musí také ukázat pravdu, že **evangelium Boží lásky k člověku, evangelium důstojnosti člověka a evangelium života jsou jedno a nedělitelné evangelium** (Evangelium vitae, 2). Můžeme jako věřící nevidět, že potrat, eutanazie a asistovaná sebevražda jsou strašným odmítnutím Božího daru života a lásky? Můžeme jako věřící necítit povinnost obklopit nemocné a strádající teplem našeho citu a podporou, která jim pomůže vždycky obejmout život? Nová evangelizace potřebuje následovníky Krista, kteří jsou **bezvýhradně pro život**: kteří budou hlásat a slavít evangelium a sloužit mu v každé situaci. Znamením naděje je rostoucí poznání, že důstojnost lidského života nikdy nesmí být opomíjena, ani v případě toho, kdo spáchal velké zlo. Moderní společnost má prostředky, jak se chránit, aniž by musela zločincům definitivně odpírat šanci k nápravě (Evangelium vitae, 27). Obnovuji svůj apel, který jsem vznesl nedávno o Vánocích, **aby byl zrušen trest smrti, který je jak krutý, tak zbytečný**.

S blížícím se novým tisíciletím nám zůstává ještě jedna velká výzva, týkající se této komunity v St. Louis, na východ i na západ od Mississippi, ale i celé země: **skoncovat s každou formou rasismu**, morem, který vaši biskupové považují za jedno z nehouževnatějších a nejničivějších zel národa.

Vrať se do Otcova domu

Milí bratři a sestry, evangelium Boží lásky, které dnes oslavujeme, má své nejvyšší vyjádření v Eucharistii. Ve mši a v eucharistické adoraci se setkáváme s milosrdnou láskou Boha procházející Srdcem Ježíše Krista. Ve jménu Ježíše, dobrého Pastýře, chci apelovat na katolíky ve Spojených státech a všude, kam dosáhne můj hlas, zvláště na ty, kdo z jakýchkoli důvodů neprakti-

kují svou víru. V předvečer Velkého jubilea dvoutisícího výročí Vtělení vás **Kristus hledá a volá vás zpět do společenství víry**. Není to pro vás pravá chvíle, abyste zakusili radost z návratu do Otcova domu? V některých případech mohou být překážky k účasti na Eucharistii; v některých případech je třeba uzdravit vzpomínky; ve všech případech je tu **jistota Boží lásky a milosrdenství**.

Velké jubileum roku 2000 začne otevřením Svaté brány v bazilice sv. Petra v Římě: to je velký symbol Církve – otevřít každému, kdo cítí, že potřebuje lásku a milost Kristova Srdce. V evangeliu Ježíš říká: *Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.* (Jan 10,9)

Na svůj křesťanský život se můžeme dívat jako na velké putování do domu Otcova, procházející dveřmi, jimiž je Ježíš Kristus. Klíčem ke dveřím je **pokání a obrácení**. Síla projít dveřmi pochází z naší víry a naděje a lásky. Pro mnoho katolíků musí být důležitou částí této cesty znovuobjevení radosti z toho, že patříme k Církvi, musíme si vážít Církve, kterou nám Pán dal jako matku a učitelku.

Matka milosrdenství a Matka Církve

Církev, žijící v Duchu svatém, se těší na milenium jako na čas dalekosáhlé duchovní obnovy. Duch vskutku způsobí nové jaro víry, budou-li **srdce křesťanů naplněna novými postojí pokory, velkodušnosti a otevřena jeho očistující milosti**. Ve farnostech a společenstvích v této zemi pokvete svatost a křesťanská služba, *jestliže poznáte a uvěříte v lásku, kterou má Bůh k vám* (1 J 4, 16). Maria, Matko milosrdenství, nauč lidi v St. Louis a ve Spojených státech říkat ano tvému Synu, našemu Pánu Ježíši Kristu!

Matko Církve, na cestě k Velkému jubileu buď hvězdou, která bezpečně vede naše kroky k Pánu!

Panno z Nazareta, před dvěma tisíci lety jsi přivedla na svět Vtělené Slovo: veď muže a ženy nového tisíciletí k Tomu, který je pravé Světlo světa! Amen.

Sousedé a ti, kteří ho dříve vídali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“

Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“

On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‘Jdi k Siloe a umyj se!’ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kdo je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“

Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“

Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat takové zázraky?“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyl zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: „Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?“ Jeho rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe.“ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž usnesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, zeptejte se jeho.“

Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: „Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ On odpověděl: „Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.“ Zeptali se ho tedy: „Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Už jsem vám to řekl, ale jako byste to neslyšeli. Proč to chcete slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“

Osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“

Ten člověk jim odpověděl: „To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči. Víme, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věku nebylo slycháno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.“

Řekli mu: „V hříších ses celý narodil – a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho.

Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena.

Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: ‘Vidíme.’ Proto váš hřích trvá.“

Náměstek Krále králů

3. tajemství: Korunování trním – Jak podivuhodný je to král, který odkládá všechny znaky královské důstojnosti, všechny prostředky panování mocí a násilím – touží vládnout jen silou pravdy a lásky, mocí vnitřního a čistého zasvěcení...

Náš Král, Bůh a Člověk, stojí před námi: dává nám nové srdce, abychom mohli prožívat své trampoty a svá utrpení spasitelným způsobem, z lásky k němu a k našim bratřím.

Kristus je Král, my jsme jeho poddaní a ty, Svatý otče, jsi sluhou služebníků Božích. Pro tebe kralovat znamená sloužit tak dalece, až koruna způsobí bolest... Sloužíš a využíváš každou chvíli i každý možný způsob, abys přivedl svět ke Kristu...

Korunování trním bylo pro Krista dovršením jeho rozhovoru s Pilátem, v němž Spasitel odpověděl vladaři: *Ano, já jsem král.* (J 18, 37) Jeho království ovšem není z tohoto světa (tamt. 36). To znamená, že nezávisí na pozemských politických konjunkturách, neboť přichází z nebe od Otce. Ať už jsou lidská přesvědčení a zájmy jakékoliv, nemění to nic na slavnostním prohlášení zmrtvýchvstalého Pána Ježíše: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.* (Mt 28, 18) On je navěky Králem králů a Pánem pánů (srov. Zj 19, 16).

Vědomí Kristovy královské důstojnosti bylo v Církvi vždy živé. Církev učí, že jeho vláde jsou podrobeni nejen všichni jednotlivci i rodiny, ale i další společenství, celé národy a konec konců vůbec celý svět. Hluboké přesvědčení o tom, že Pán Ježíš je Králem národů a států, poznamenalo výrazně středověkou civilizaci, v níž na místo žárlivého Heroda a cynického Piláta nastoupili velkodušní vládcové a dokonce i světci, jako byl král sv. Štěpán, sv. Jindřich, sv. Hedvika nebo sv. Ludvík. V liturgické připomínce toho posledního čte Církev slova adresovaná synovi: »Bud' oddaný a poslušný naší Matce,

římské Církvi, a nejvyššímu knězi jako duchovnímu otci. Usiluj, aby z tvého království bylo odstraněno všechno zlo a zvláště rouhání a bludy.«

Tato civilizace středověku však pominula. Když v r. 1925 Pius XI. zavedl svátek Ježíše Krista Krále jako prostředek proti »nákaze sekularismu«, mohl již jen vyslovit lítost nad novověkým »veřejným odpadem« národů od pravé víry. Nejdrastičtější projevy tohoto procesu byly zřejmě v Mexiku, Španělsku a v Rusku. Ale neméně role při bourání křesťanského řádu připadla v dvacátém století liberalismu, jehož dědičkami jsou současné demokracie. Tady se vlastně ukovaly ideologie »bezuzdné svobody«, jak řekl Lev XIII. v encyklice *Immortale Dei*, ve kterých suverenity lidu zcela překryla myšlenku, že moc pochází od Boha. Došlo k odluce Církve od státu, který se k otázce náboženství staví když ne nepřátelsky, tak zcela neutrálně.

Žijeme ve světě, který si taková hesla zcela osvojil. K takovému světu se již na samém počátku svého pontifikátu obrátil Jan Pavel II. se svou slavnou výzvou: **»Nebojte se! Otevřete všechny brány Kristu! Před jeho vykupitelskou mocí otevřete hranice států, ekonomických systémů, všechny oblasti kultury, civilizace a rozvoje.«** Tato jeho slova se stala zvláštním mottem současného pontifikátu.

Současný svět, ke kterému se papež obrací, se dávno zřekl všeho posvátného. Zůstala mu jen dvě mlhavá »dogmata«: »svoboda« a »lidská práva«. Jimi se prakticky vyčerpává svět hodnot panující ideologie liberalismu. Jestliže toleruje nábo-

ženství jako věc soukromou nebo rodinnou, v žádném případě nepřipouští jeho přítomnost v oblasti veřejné: v úřadě, ve škole, v nemocnicích, ve věznicích. Vysvětluje denně čtenářům novin a posluchačům rádia a televize, že současně s růstem vlivu náboženství se omezují lidská práva a lidská svoboda.

Není proto divu, že papež věnuje ve svém učení tolik místa právě těmto otázkám. Jsou to hesla doby. Ale pozor. Když nasloucháme papeži opravdu pozorně, bez filtrů a předsudků, slyšíme mnohem více...

Svatý otec rád mluví o lidské svobodě. Vysvětluje však, že neexistuje svoboda bez pravdy a dobra. »Mluví se o „řádu svobody“. Ano, skutečná svoboda vyžaduje řád. Jde především o řád mravní... o řád dobra a pravdy.« Taková formulace se může jevit jako příliš obecná, kdyby se ovšem nejednalo o zásadní otázku mravnosti a společenského života: »Může snad člověk vybudovat tento řád sám, bez Krista, nebo dokoce proti Kristu? Je to nebyčejně dramatická otázka, ale otázka nesmírně aktuální v kontextu společnosti přesycené koncepcemi demokracie inspirované liberalistickou ideologií!« Není třeba mnoho fantazie, abychom vytyčili odpověď Jana Pavla II. na tuto otázku. Právě on nám řekl již před lety, že »není možno porozumět člověku bez Krista«. V encyklice *Evangelium vitae* poukázal na těsný svazek mezi zapomináním na Boha a mezi »znetvořeným pojmem svobody«, který zranil člověka samého.

Podobně je tomu i s problémem lidských práv. Aniž by podléhal pokušení stavět proti sobě humanismus a náboženství, papež vysvětluje jednoznačně: »Lidská práva mají svůj nárok pouze tam, kde jsou trvale a nezrušitelně respektována práva Boží. Angažovanost ve prospěch těch prvních je iluzor-

ní, neúčinná a krátkodobá, jestliže se současně znevažují ta druhá.« Svatý otec, který je tak citlivý na ochranu lidských práv, nesouhlasí s jejich odlučováním od práv Božích: »Tam, kde se necítí Bůh a jeho práva, není člověk schopen uhájit svá lidská práva. Boží práva a lidská práva je možno jen spolu buďto zachovávat, anebo porušovat. Jde o to, aby se Bohu dávalo to, co je Boží; jedině tak se může dostat člověku to, co je lidské.«

Papež nám současně říká, že není takové svobody, která by se mohla protivit vládě Kristově, a nejsou žádná lidská práva, která by se mohla uskutečnit bez Boha. Současně si je papež vědom, že jedním z hlavních problémů, které musí brát na vědomí, je konfrontace Církve se sekularismem.

Když se Církev zasazuje o to, aby se ve veřejné sféře zachovávalo přikázání lásky k bližnímu, nezapomíná na prvenství, které patří přikázání lásky k Bohu. Církevní učení, které Jan Pavel II. odvážně hlásá, zůstává nezměněno, jak pokud jde o hřích zabíjení nenarozených, tak pokud jde o hřích ateismu a sekularismu. Přes pochybnosti, jaké v této oblasti vznikly v posledních desetiletích, hlásání Krista Krále je stále aktuální součástí církevní nauky. Za tuto jistotu vděčíme především Svatému otci, který nám dal »bezpečnou normu učení víry« – *Katechismus katolické církve*, ve kterém čteme tato

Utrpení ve světle Kristově

Letos je tomu 225 let, co se narodila, a 175 let, co zemřela Anna Kateřina Emmerichová

Anna Kateřina Emmerichová přišla na svět 8. září 1774 v zemědělské rodině ve Flamске u Coesfeldu a byla týž den pokřtěna ve farním kostele sv. Jakuba. Byla tak slaboučká, že jí nepředpovídali dlouhý život. Ale sotva povyroستla, pomáhala při nejtěžších zemědělských pracích.

Již od dětství se u ní projevovalo něco zvláštního. Anna Kateřina viděla, jak ji ustavičně doprovází její anděl strážný. Matku Boží viděla jako »nejsvětější, nejkrásnější, nejvznešenější a nejdobrotivější ženu«. O tom, co viděla, mluvila s naprostou prostotou a domnívala se, že stejně jako ona vidí všichni. Trvalo jí to dlouho, než poznala, že se jedná o zvláštní dar. Za nejdůležitější dar pokládala dar rozlišování. Dokázala roze-

znat dobré od zlého, svaté od nesvatého. Rozeznala také díky zvláštnímu nadání posvěcené předměty od neposvěcených. Rozpoznala také ostatky svatých. Když přišla na místo, kde se před lety stal těžký zločin, poznala ihned průběh události a na místě se modlila smírné modlitby.

Ochotná k pomoci a skromná

V blízké lásce se snažila následovat Krista. Mnoha lidem přinesla útěchu, anebo o ně pečovala. Léčila také rány a vředy. Především se však starala o věčné blaho bližních. Co si mohla odříct, dávala chudým.

Rodiče ji poslali k jedné švadleně do Coesfeldu, aby se naučila šít a zajistila si nějaký příjem. Sotva však Anna Kateřina dostala první peníze, darovala chudým všechno, co nutně nepotřebovala. Již dříve chtěla vstoupit do nějakého řádu. Žádala o přijetí k augustiniánkám v Borkenu, k trapistkám v Darfeldu a ke klariskám v Münsteru. Ale tyto kláštery byly chudé a nechtěly přijmout dívku bez jakéhokoliv věna. Našetřila si tedy na hodiny varhanní hry, protože varhanice měla větší šanci na přijetí. 1798 byla mimořádně omilostněna. Sama to popisuje takto: »Byla jsem v poledne v jezuitském kostele v Coesfeldu, abych se tam pomodlila. Uprostřed rozjímání mi zabylo strašně horko a náhle jsem spatřila na oltáři, jak ze svatostánku, kde stála Nejsvětější svátost, ke mně přichází můj Snoubenec v podobě zářícího mládence. Jeho levá ruka držela věnec z květů a pravá trnovou korunu. Vybědl mě, abych si vybrala. Sáhla jsem po trnové koruně. Nasadil mi ji na hlavu, přitlačil jí oběma rukama a zmizel. S prudkou bolestí

kolem hlavy jsem opět přišla k vědomí...« Od té doby trpěla prudkými bolestmi hlavy.

13. prosince 1802 měla oblačku v klášteře augustiniánek v Dülmenu. Přijali ji tam jen z toho důvodu, že byla varhanicí. Nenašla však v klášteře žádnou lásku.

Její vnitřní duchovní život se projevoval jen některými vnějšími znaky, ale žádný kněz, žádný lékař, ani žádná spolusestra nevěděli nic o jejím skutečném vnitřním životě a neměli by pro to také žádné pochopení. To, co z jejího omilostnění bylo patrné navenek, dávalo spolusestrám podnět k zlomyslným poznámkám. Roku 1812 se u ní poprvé objevila stigmata. V tu dobu však již nebyla v klášteře, protože ten byl 3. prosince 1811 zrušen. Anna našla přibytěk u vdovy Roterové v Dülmenu. Tehdy se objevilo na jejím těle znamení kříže a o několik týdnů později další znamení kříže ve formě Y na hrudi. Onemocněla tak prudce, že byla zaopatřena. O Vánocích se kříž na hrudi zdvojnásobil a začal krváčet, nejdříve každé pondělí, pak každých páték.

Pověst o jejich stigmatě se roznesla po městě. Vrchní lékařský rada žádal r. 1813, aby její rány byly podrobeny vyšetření, a dospěl k závěru, že nemocná skutečně má stigmata. 28. března byla ustavena biskupská vyšetřovací komise v Münsteru a dospěla ke stejným závěrům.

Vědecké pozorování

Od 7. do 29. srpna 1819 byla Kateřina vyšetřována lékaři a přírodovědci, kteří si tento fenomén nedokázali přirozeně vysvětlit.

V extázích podstupovala někdy Anna Kateřina duchovní cesty. Následovala svého anděla strážného do kaple nebo ke křížové cestě v Coesfeldu, kde se ještě před vstupem do kláštera modlívala za duše v očistci. »Cestovala« v extázích i do Sva-

té země. Případná poranění, která si v tomto stavu přivodila, byla zjevně patrná. Tak například vytrhávala plevel na Boží vinici a trhala při tom i kopřivy. Na prstech a rukou byly vidět puchýřky popálenin.

27. ledna 1824 přijala svátost nemocných a zemřela v pondělí 9. února. Po její smrti chtěl jeden holandský lékař koupit její tělesné pozůstatky, a tak po jejím pohřbu vznikly pověsti, že její tělo bylo ukradeno. Když pak po sedmi týdnech znovu otevřeli její hrob, našli tělo bez nejmenšího náznaku rozkladu. Jsou doloženy četné případy vyslyšených modliteb a uzdravení.

Dnes jsou její ostatky uloženy v augustiniánském klášteře Panny Marie Královny v Dülmenu.

V letech 1828–1899 probíhal informativní proces v Münsteru a v Římě, který byl v r. 1928 kongregací posvátného officia reponován a v r. 1973 znovu obnoven.

V celém křesťanském světě jsou známá její vidění o životě a utrpení Ježíše Krista a jeho Matky. Její vidění zpracoval Clemens von Brentano, který dlel v její blízkosti od r. 1818 až do její smrti. Anna Kateřina mu na doporučení svého zpovědníka B. Overberga dala nahlédnout do svého duchovního života. Její topografické údaje o životě a smrti Panny Marie v Efesu byly potvrzeny vykopávkami a objevy, které provedli J. Goujet (1881) a H. Jung a E. Poulin (1891). »Pro všechny tyto konkrétní údaje neexistuje v jiné literatuře žádný podklad a ani Brentano se odjinud o ničem takovém nemohl dovědět.« (J. Niesen) O celém případu existuje bohatá literatura. V roce 1983 byl o Anně Kateřině Emmerichové uspořádán vědecký kongres.

Alfons Bungert,
Schw. Katolische Wochentag
J. J. Seller, I. M. Dietz,
Marilenlexikon

∞
vzácná slova: »Povinnost vzdávat Bohu ryzí úctu se týká jak jednotlivého člověka, tak i společnosti. Je to „tradiční katolické učení o mravní povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné Církvi Kristově“ (DH 1). Tím, že Církev bez přestání hlásá lidem evangelium, usiluje o to, aby mohli „v křesťanském duchu utvářet smýšlení a mravy, zákony a struktury společnosti“ (AA 13). Církev tím ukazuje Kristovu královskou moc nad celým stvořením a zvláště nad lidskou společností (srov. Lev XIII.: *Immortale Dei*, Pius XI.: *Quas primas*).

Jan Pavel II. k tomu dodává: »Chraňte si všude kříž a nedovolte, aby jméno Boží bylo uráženo ve vašich srdcích a v životě rodinném, či společenském.«

Pavel Milcarek
Róžaniec 10/98
Překlad -Iš-

Jednota Církve

Z encykliky Jana XXIII. *Ad Petri catedram*

Nyní přicházíme k tomu, že budeme mluvit o jednotě, která nám zvláštní způsobem leží na srdci a která má zvláštní vztah k pastýřskému úřadu, který nám Bůh světil, totiž o jednotě Církve.

Všichni vědí, že božský Vykupitel založil společenství, které musí až do konce časů chránit svou jednotu v souladu se slovy: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (20) a že se za to vroucně modlil k nebeskému Otci. Tato modlitba Ježíše Krista, která byla zcela nepochybně přijata a vyslyšena vzhledem k jeho účtě k Bohu (21), totiž: *Aby všichni jedno byli jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby oni v nás byli jedno* (22), tato modlitba v nás probouzí důvěru a upevňuje v nás sladkou naději, že všechny ovce, které nejsou v tomto stádu, pocítí nakonec tužbu vrátit se a že tedy podle slov božského Vykupitele *bude jeden ovčinec a jeden pastýř* (23).

Podněcování touto věrnou nadějí vyslovili jsme veřejně záměr svolat ekumenický koncil, kterého se zúčastní biskupové celého katolického světa, aby jednali o závažných problémech spojených s náboženstvím. Hlavním cílem koncilu bude podpořit růst katolické víry a ozdravnou obnovu mravů křesťanského lidu a přizpůsobit církevní kázeň nezbytnostem naší doby. Bude to nepochybně obdivuhodná přehlídka pravdy, jednoty a lásky, podívaná, která bude pozváním i pro ty, kteří jsou od tohoto apoštolského stolce odloučeni, aby se, jak doufáme, snažili dosáhnout oné jednoty, kterou Ježíš Kristus ve vroucí modlitbě vyprošoval u nebeského Otce.

Úsilí o sjednocení u různých odloučených společenství

Je to pro nás útěchou, když se dovídáme, že v poslední době některá od katedry sv. Petra od-

loučená společenství projevují hnutí sympatie k víře a zřízením katolické církve a rostoucí úctou k apoštolskému stolci, při čemž láska k pravdě překonává některá předpojatá mínění. Víme také, že takřka všichni, kteří se nazývají křesťany, ačkoliv jsou rozděleni od nás i mezi sebou, uskutečnili několik kongresů a vytvořili zvláštní organizaci k tomu cíli, aby spolu navázali spojení. To znamená, že je ovládá velká touha dosáhnout alespoň v něčem jednoty.

Jednota Církve požadovaná jejím božským Zakladatelem

Je mimo pochybnost, že božský Vykupitel založil svou Církev a obdařil a vyzbrojil ji nerozbornou jednotou. Kdyby to – proti vši logice – takto nezařídil, vytvořil by přinejmenším v budoucnosti rozporuplný útvar podobný takřka všem filozofickým systémům, které vznikly divoce z protichůdných názorů v průběhu času a jeden vzniká z druhého: mění se a zase mizí. Nemůže být přece nikdo, kdo by neviděl, jak se něco takového přiči božskému učení Ježíše Krista, který je *Cesta, Pravda a Život* (24).

Taková jednota, ctihodní bratři a milovaní synové, o jaké jsme mluvili, nesmí být žádný pomíjějící, nejistý a náhodný útvar, nýbrž musí to být útvar pevný, trvalý a jistý, jaký – pokud chybí jiným křesťanským společenstvím – jistě neschází katolické církvi. To mohou snadno vidět všichni, kdo o ní pozorně uvažují. Ve skutečnosti zdobí tuto jednotu tři znaky: jednota nauky, jednota vedení

a jednota kultu. Je ustavena tak, že všechny mohou být viditelné a všichni je mohou poznat a následovat. Mimo to je ona podle vůle svého božského Zakladatele sama v sobě taková, že skutečně všechny ovce se v ní mohou spojit do jediného stáda pod vedením jediného pastýře. A tak jsou všichni synové povoláni do jediného Otcova domu, který spočívá na Petrově základu; a do něho jako do jediného Božího království musí být bratrsky svedeni všichni bratři: do jednoho království, ve kterém jsou jeho obyvatelé zde na zemi spojeni jednotou ducha a srdce, aby mohli jednou požívat věčné blaženosti v nebi.

Jednota víry

Katolická církev ukládá, že je třeba věřit pevně všemu tomu, co Bůh zjevil, tzn. všemu, co je obsaženo v Písmu svatém a v psaném i ústním podání a co v průběhu století počínaje od apoštolských dob papežové a právoplatné ekumenické koncily potvrdily a definovaly. Kdykoliv se někdo od této cesty odchýlí, Církev jej nikdy nepřestala s mateřskou autoritou volat zpět na správnou cestu. Ví opravdu velmi dobře, že existuje jen jedna pravda a žádné »pravdy«, které si navzájem protirečí. Ona si tedy osvojila ujištění apoštola národů: *Vždyť nic nedokážeme proti pravdě, ale jen pro pravdu* (26).

Je ovšem nemálo bodů, ve kterých katolická církev dává teologům volné mínění, pokud se totiž jedná o věci, které nejsou zcela jisté, a také, jak poznamenal slavný anglický spisovatel, John Henry kardinál Newman, pokud takové rozpory jednotu Církve neruší. Slouží spíše hlubšímu a lepšímu porozumění větám víry, protože připravují a zajišťují cestu k jejich poznání, které vynáší na světlo z protikladů různých mínění. Nicméně musíme mít před očima onu známou větu, která v různých obměnách je připiso-

vána různým autorům: V nutných věcech panuje jednota, v pochybných svoboda a ve všech láska.

Jednota vedení

Každý vidí, že v katolické církvi stále existuje jednota vedení. Tak jako opravdu věřící podléhají kněžím, kněží biskupům, které *ustanovil Duch svatý... aby spravovali Boží Církev* (28), tak všichni biskupové a jeden každý z nich je podřízen římskému papeži. Ten však musí být právoplatným nástupcem onoho Petra, kterého Kristus a Pán postavil jako skálu a základ své Církve (29) a kterému jedinému dal zvláštní způsobem plnou moc, aby na zemi svazoval a rozsvazoval (30), posiloval své bratry (31) a pásal celé stádo (32).

Jednota kultu

Pokud jde o jednotu kultu, kdo by nevěděl, že katolická církev od svého vzniku měla vždy sedm svátostí, ne více a ne méně, které přijala jako svaté dědictví od Ježíše Krista, a že nikdy nepřestala je rozdělovat v celém katolickém světě věřícím jako pokrm duchovního života? A stejně tak není neznámo, že se slaví jen jedna jediná Oběť, Oběť nejsvětější Eucharistie, v níž Ježíš Kristus, náš Spasitel a Vykupitel, se každý den za nás nekrvavým způsobem obětuje, tak jako když visel na Golgotě na kříži, a vylévá na nás plný milosrdenství nezměrné poklady svých milostí. Proto plným právem poznamenává sv. Cyprián: »Nemůže být ustanoven žádný jiný oltář nebo nějaké nové kněžství mimo jeden oltář a jedno kněžství (33).« To samozřejmě nebrání tomu, že v katolické církvi existují a jsou schváleny různé rity, v nichž ona o to nádherněji září a současně se projevuje jako Dcera nejvyššího Krále, ozdobená rozmanitými šperky (34).

Aby všichni dospěli k této pravé a dokonalé jednotě, za to přináší katolický kněz, když sla-

ví eucharistickou obětí, nekonečné Boží dobrotě neposkvěnou Hostií, a při tom naléhavě prosí Otce za jednu svatou katolickou církev, aby ji na celém světě naplnil pokojem, chránil, sjednotil a vedl v jednotě s tvým služebníkem papežem a se všemi, kterým je svěřena pravá, obecná apoštolská víra⁽³⁵⁾.

Otcovské pozvání k jednotě

Kéž tento obdivuhodný obraz jednoty, kterým se katolická církev odlišuje a vyznačuje a jejímž zářícím příkladem je pro všechny, tato přání, tyto modlitby, kterými prosí Boha o tuto jednotu pro všechny, kéž spasitelně pohnou vašim srdcem, to říkáme vám, kteří jste odloučení od tohoto apoštolského stolce.

Budiž mi dovoleno, abych vás z vnitřní tužby nazýval bratry a syny. Žijme v sobě naději na váš návrat, když k vám chováme otcovské city. Chtěli bychom se na vás obrátit se stejnou pastýřskou starostlivostí a se stejnými slovy, jimiž Teofil, biskup z Alexandrie, se obrátil na své bratry a syny, když neblahé schizma roztrhlo nesešivanou suknicí Církve: »Nejmilejší, my, kteří máme účast na nebeském povolání, napodobujeme každý podle svých možností Ježíše, našeho Vůdce, který dokonal naši spásu. Osvojme si onu pokoru srdce, která povznáší, a onu lásku, která nás spojuje s Bohem, stejně jako zřetelnou víru v Boží tajemství! Vyhněte se každému rozdělení, odstraňte rozkol... podporujte se ve vzájemné lásce. Slyšte Kristovo slovo: *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým*⁽³⁶⁾.

Prosíme vás, uvažte, že vás naplnění láskou voláme k jednotě Církve, že vás nezvereme do cizího domu, nýbrž do vlastního, společného Otcova domu. Dovolte nám tedy napomenutí, s kterým toužebně přicházíme

s láskou Ježíše Krista⁽³⁷⁾, abyste pamatovali na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo, abyste uvážili, jak oni skončili život, a napodobili jejich víru⁽³⁸⁾. Slavný zástup svatých, které každý váš národ již poslal do nebe, a zvláště ti, kteří svými spisy osvětlili, předali a vložili Kristovu nauku, i oni nechť se stanou příkladem svého života pozváním k jednotě s tím apoštolským stolcem, se kterým i vaše křesťanské společenství bylo po tolik století spásonosně spojeno.

Obracíme se proto na ty, kteří jsou od nás odloučení, jako na bratry slovy svatého Augustina, který říká: »Ať chcete, nebo nechcete, jste našimi bratry. Jen tehdy přestanete být našimi bratry, až přestanete říkat: *Otče náš*⁽³⁹⁾. Milujme proto Boha, našeho Pána, milujme jeho Církev: jeho jako Pána a ji jako jeho Služebnici; jsme přece sami jejími dětmi. Toto sjednocení se však uskutečňuje velkou láskou; nikdo nemůže tedy toho jednoho urážet, aniž by druhého zarmoval. Co je platné, že neurážíš otce, ale on mstí uraženou matku? Pokládejte tedy, moji nejdražší, Boha za svého Otce a Církev za svou Matku⁽⁴⁰⁾.

Nezbytnost zvláštních modliteb

Vysíláme proto k Bohu, nejdobrotivějšímu Dárci nebeského světla i všech darů, vroucí modlitby, aby byla zachována církevní jednotu a aby rostlo Kristovo stádo a jeho království, a vyzýváme vás všechny, milovaní bratři a synové, kolik jich v Kristu máme, abyste se s vytrvalostí modlili. Dobrý výsledek nastávajícího ekumenického koncilu závisí skutečně spíše než na lidské námaze a pečlivé péči na vroucích modlitbách, které budou vysílány jako ve svatém zápolení. Ke konání těchto modliteb zveme s láskou i ty, kteří sice nejsou z tohoto stáda, ale kteří se snaží vzdávat Bohu povinnou úctu

Poselství Královny míru

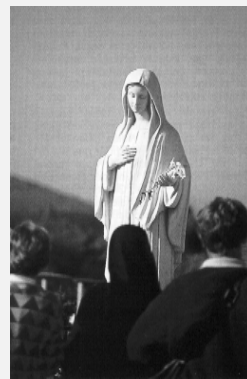
Drahé děti!

Idnes jsem zvláštním způsobem s vámi, zatímco medituji a žiji ve svém srdci Ježíšovo umučení. Dítka, otevřete svá srdce a dejte mi vše, co je v nich: radosti, žalosti a každé, i to nejmenší trápení, abych je mohla obětovat Ježíšovi, aby On svou nesmírnou láskou zapálil vaše žalosti a přetvořil je v radost svého vzkříšení.

Proto vás, dítka, nyní zvláštním způsobem zvu, aby se vaše srdce otevřela modlitbě, abyste se modlitbou stali Ježíšovými přáteli.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 2. 1999

V životě s Kristem není místa pro smutek!

Hned od začátku této postní doby sv. Panna staví Umučení do perspektivy Vzkříšení, smrt do perspektivy Života, utrpení do perspektivy radosti. Jak důležité to pro nás je, obrátit zraky ke Kristu, Vítězi nad hříchem a smrtí, místo abychom pozorovali naše meze a zranění, naše bolesti a všechno to, co plodí smutek.

V duchovním životě s Kristem skutečně není místa pro smutek. Smutek je „hřích“, pokušení, které máme odmítat a které se nám vnucuje pokaždé, když odvracíme zrak od Toho, který nesl naše hříchy a který vstoupil do nebe, aby nás učinil občany nebe.

Půst je doba, kdy otvíráme svá srdce, kdy je vystavujeme ráně lásky, aby byla očištěna božským ohněm a abychom mohli poznat radost návratu.

Svatá Panna nám nabízí svou pomoc v této práci. Nechme její mateřské ruce vzít naše bolesti, i ty nejmenší, aby je předložila svému Synu.

V tomto poselství se Maria představuje jako soustrastná Matka, jako ta, která spoluprožívala Umučení a která právě tím byla uschopněna dokonale spolucít se vším lidským utrpením.

Bratr Efraim

K poselství Královny míru, 25. 2. 1999

a s dobrou vůlí poslouchají jeho příkázání.

Tuto naši naději, toto naše přání ať rozmnoží a doplní nedostižná Kristova prosba: *Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my... posvěť je v pravdě, tvoje slovo je pravda... Ale neprosím jen za ně, ale také za ty, kteří pro jejich slovo uvěřili ve mne... ať jsou v dokonalé jednotě...*⁽⁴¹⁾

Ze svorné jednoty ducha pramení pokoj a radost

Tuto prosbu obnovujeme spolu s katolickým světem, který je s námi spojen, a činíme tak

nejen z pohnutek horoucí lásky ke všem národům, ale i v duchu pravé evangelijní rozhodnosti. Víme totiž o bezvýznamnosti své osoby, kterou Bůh nikoliv pro naše zásluhy, nýbrž ze svého tajemného rozhodnutí chtěl pozvednout na vrchol nejvyššího kněžství. Proto opakujeme ke všem od tohoto Svatého stolce odděleným bratřím a synům slova: *Já jsem... Josef, váš bratr*⁽⁴¹⁾. Pojďte! *Pochopte nás*⁽⁴²⁾. Nic jiného nechceme, nic jiného si nepřejeme, o nic jiného Boha neprosíme, než o vaši spásu, o vaši věčnou blaženost. Z této vytoužené jednoty a svornosti, která

Pokračování na str. 10

musí být živena bratrskou láskou, vzejde velký pokoj, onen Kristův pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení⁽⁴⁴⁾, neboť on sestupuje z nebe na zem; onen pokoj, který Kristus skrze zpěv andělů nad svými jeslemi oznámil lidem dobré vůle⁽⁴⁵⁾ a který po ustanovení svátostné eucharistické Oběti daroval slovy: *Pokoj svůj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám; ne jako svět dává, já vám dávám*⁽⁴⁶⁾. Pokoj a radost. Ano, i radost; neboť ti, kteří patří skutečně a účinně k mystickému Kristovu tělu, jímž je katolická církev, mají účast na onom životě, který proudí z božské Hlavy k jednotlivým údům, a pro něj ti, kteří věrně zachovávají všechny předpisy a příkázání našeho Vykupitele, i v tomto

smrtelném životě mohou požívat radosti, která má být závdavkem a předzvěstí nebeské a věčné blaženosti.

Pokoj duše musí být aktivní

Ale tento pokoj, tato blaženost jsou v době, kdy konáme namáhavou cestu v této zemi vyhnanství, ještě nedokonalé. Není to mír úplného klidu, v plné radosti. Je to činný pokoj, nikoliv nečinný a spící. Především je to mír, který bojuje proti všem bludům, i když jsou skryty pod klamným zdáním pravdy, bojuje proti lákavosti a příjemnosti neřestí a konečně proti všem druhům nepřátel duše, kteří se pokoušejí oslabit, poskvnit a porušit čistotu naší katolické víry. Je to pokoj, který bojuje proti nenávisti, proti rozepřím a rozdělením, která mohou tuto víru porušit nebo zranit. Proto nám božský Vykupitel dal a doporučil svůj mír.

Pokoj, který hledáme a který musíme dosáhnout s nasazením všech svých sil, je tedy, jak jsme řekli, pokoj, který nepřipouští žádný blud a který se neshoduje s jeho požadavky, který se nedopouští neřestí a odstraňuje každou neshodu. Tento pokoj je takového druhu, že od těch, kteří chtějí být jeho stoupenci, vyžaduje, aby se zřekli vlastního prospěchu a vlastních výhod ve prospěch pravdy a spravedlnosti podle slov evangelia: *Hleďte.. nejprve království Boží a jeho spravedlnost*.⁽⁴⁷⁾

Nejblahoslavenější Panna Maria, Královna míru, jejímuž Neposkvřnému Srdci zasvětil náš předchůdce blahé paměti Pius XII. celý lidský rod, kéž pro nás u Boha dosáhne, snažně o to prosíme, svornou jednotu a pravý, účinný a aktivní mír, a to jak pro naše syny v Kristu, tak i pro všechny, kteří jsou sice od nás odloučeni, ale kteří nemohou proto nemilovat pravdu, jednotu a svornost.

DOSLOV

Citovaný úrvlek encykliky *Ad Petri catedram* Jana XXIII. nám nabízí poněkud jiný obraz tohoto papeže a jeho názorů a očekávání, jaká spojoval s II. vatikánským koncilem, než jaký rozšiřují falešní proroci v tom smyslu, jako by »dobrý papež Jan« byl mužem, který má konečně všech pět »p« a který svým »aggiornamento« v Koncilu vytvořil prostor pro dobový disent a umožnil morální permissivismus, zatímco další papežové, a především ten současný, se vrátili zpět před koncil (přesněji řečeno před vlastním představám odpovídající koncil).

Skutečný koncil však vychází z linie vyjádřené v této encyklice Jana XXIII. Nevyvolal sice, pokud můžeme usoudit, takové »obrácení«, jak to Jan XXIII. vyjádřil, ale nenechal o tom nikoho na pochybách že:

• Katolická církev vedená papežem a biskupy navzdory trvalé potřebě vnitřní obnovy je tou jedinou církví, jakou Ježíš Kristus chtěl, a je vybavena plností prostředků spásy a také prostředků k uchování její jednoty. Vyjadřuje to výslovně nejen dogmatická konstituce o Církvi (dekret o ekumenismu tuto konstituci výslovně předpokládá), ale i samotný dekret o ekumenismu:

»Ježíš Kristus chce, aby jeho lid rostl věrným hlásáním evangelia a udělováním svátostí prostřednictvím apoštolů a jejich nástupců, totiž biskupů s Petrovým nástupcem jako hlavou, i jejich láskyplným vedením při působení Ducha svatého; společenství tohoto lidu dovršuje jednotu ve vyznávání jedné víry, ve společném slavení bohoslužby a v bratrské svornosti Boží rodiny.

A tak Církev, jediné Boží stádo, jako znamení vztyčené mezi národy, hlásá celému lidstvu evangelium pokoje a putuje v naději k cíli nebeské vlasti (2).

• Cílem ekumenismu je shromáždění všech v této jedné a jediné Církvi: v opravdovém ekumenismu mají být »ponenáhlu překonány překážky bránící dokonalému církevnímu sjednocení, aby se všichni křesťané shromáždili v jednom slavení eucharistie a sdružili se v jednotu jedné a jediné Církve, jednotu, kterou své Církvi Kristus od počátku daroval a o níž věříme, že subsistuje neztratitelně v katolické církvi...«(4)

Proto se říká dále krátce nato: »Není pochyby, že katoličtí věřící se při ekumenické činnosti mají starat o odloučené bratry tím, že se za ně modlí, hovoří s nimi o církevních záležitostech a činí k nim první kroky. Především však mají upřímně a pozorně uvažovat o tom, co je třeba obnovit a udělat ve vlastní katolické rodině, aby její život vydával jasnější svědectví o učení a institucích, které jí Kristus předal prostřednictvím apoštolů.

Neboť ačkoliv má katolická církev celé bohatství Bohem zjevené pravdy a všechny prostředky milosti, přece její členové z nich nežijí s takovou horlivostí, jak by měli, takže se tvář Církve jeví méně zářivá bratřím od nás odloučeným i celému světu a tím se brzdí růst Božího království. Proto mají všichni katolíci směřovat ke křesťanské dokonalosti a každý se má podle možnosti snažit, aby se Církev tím, že nese ponížení a umrtvování Ježíšovo, den ode dne očišťovala, dokud si jí Kristus nepřipraví slavnou bez poskvrny a vrásky.« (4)

Vydávat jasnější svědectví o učení a institucích, které jí Kristus předal prostřednictvím apoštolů, nemůže tedy znamenat, že se ve jménu ekumenismu budeme vzdávat právě jich, jako by »konfesní zvláštnosti« byly největší překážkou jednoty, nebo že se budeme vzdávat toho, co pod tlakem ducha doby je málo využíváno nebo znevažováno, ačkoli

Poznámky:

(20) Mt 28, 20

(21) Srov. Žid 5, 7

(22) J 17, 21

(23) J 10, 15

(24) J 14, 6

(25) Srov. enc. Pia XI.: *Mortalium animos de vera religionis unitate foveanda* AAS XX 1928 s. nn

(26) 2 Kor 13, 8

(27) Srov. J. H. Newman: *Difficulties of Anglicans* X, s.261n (28) Sk 20, 28

(29) Srov. Mt 16, 18

(30) Srov. tamt. 16, 19

(31) Lk 23, 32

(32) Srov. J 21, 15-17

(33) Epist. XLIII, 5 Corp. Vind. III, 2 594; Srov. Epist XV, apud MIGNE PI IV, 345

(34) Srov. LVIV, 15

(35) Mešní kánon

(36) Srov. Hom. *In mysticam coenam* PG LXXVII 1027

(37) Fil 1, 8

(38) Žid 13, 7

(39) S. Aug. In Ps 32, Enarr. II, 29; MIGNE, PI XXXIV, 299

(40) Tamt. In Ps 82, Enarr. II, 14; MIGNE, PI XXXVII, 1140

(41) J 17, 11, 17, 20, 21, 23

(42) Gen 15, 4

(43) 2 Kor 7, 2

(44) Fil 4, 7

(45) Srov. Lk 2, 14

(46) J 14, 24

(47) Mt 6, 33

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXXIII.

Bůh uvrhl Heřmanovo srdce do nejhlubšího žalu. Celý konvent upřímně soucítit se zkoušeným bratrem, ale nikdo se neodvážil s ním o tom mluvit, aby jeho smutek ještě nerozmnožil.

Bůh dal knězi, který prosil o kalich utrpení, zkoušky v míře vrchovaté.

Den před Božím hodem vánočním se zdálo utrpení nesnesitelné. Jeho tělo bylo jako v plamenech a co musela duše vytrpět, to se nedá ani vypovědět. Pater nebyl s to zastat ani službu v sakristii, na kterou se vždy v noci Narození Páně tak těšil. Poprvé bylo jeho místo při půlnoční mši prázdné.

Hluboký vnitřní soucit byl vidět na knězi, který začal s modlitbou žalmů.

Když ale zazněl hlas zvonu o půlnoci, dotkla se Boha ruka svého kněze, kterého zkoušel až na hranici všeho utrpení. Nevyslovitelná útěcha se naráz vlila do jeho osamělé duše. Opět cítil Boží lásku a dobrotu nebeské Matky. Všechno trápení a žal byly pryč. Heřman vyskočil a šel do klášterního kostela, ve kterém

již všechny oltáře svítily vánočními svícemi. Šel na své místo v chórové lavici a spolubratři, kteří ho překvapeně pozorovali, viděli v jeho obličejí radost a štěstí v takové míře, že jim připadalo, že se dívají na tvář anděla. Když se Heřman s chutí zapojil do modlitby, rozjasnil se všechny tváře a vánoční radost naplnila celý klášter.

Po půlnoční mši svaté byla mše za rozednění a ve dne a s přibývajícím světlem rostla i radost a útěcha v duši kněze Heřmana tak, že se mu chtělo zajásat z celého srdce.

Po skončení bohoslužby vešel Heřman do sakristie. Všiml si, že hodiny stojí. Závaží byla úplně dole. Starostlivě vytáhl závaží nahoru. Pak se s úsměvem obrátil na patera Antona, který stál vedle:

„S lidským srdcem je to jako s hodinami. Trápení jsou jeho závaží. Musí být, aby srdce správně šlo. Když je ale trápení moc velké a táhne až k zemi, pak přestane jít. Pak přijde Boží ruka a zase posune závaží nahoru.“ A Heřman právě dokončoval natažení hodin.

Téhož dne ráno šel mistr Mikuláš po bohoslužbách do dílny a jeho oči s radostí hleděly na lesk díla, které tvořil ke cti svatých Tří králů.

Vojsko německých křižáků slavilo Vánoce po nespočetných útrapách před branami Cařihradu. Císař Fridrich si byl jist vítězstvím. V pohledu kajícího křižáka Petra hořela touha.

Co může být na Boží váze cennější? Schrána pro Tři krále od mistra Mikuláše, císařská křížová výprava, nebo tichá křížová cesta osamělého kněze Heřmana v klášteře? Kdo to může říci? Bůh neváží na obyčejné váze a mnohé, co v očích

tohoto světa nic neváží, je velmi cenné na Boží váze.

ZÁZRAK NEBESKÉ MATKY

Paní Jepa, magistra ženského kláštera ve Füssenichu, stála v sakristii a podezřele dlouho se zabývala starými hodinami na stěně. Posunula závaží tak, aby řetěz vypadl ze zubů na kolečku. Nakonec si ulehčeně postěžovala:

„Bohu díky, stojí!“ Pak vyšla na klášterní dvůr a rázně zavolala: „Sestro Markéto!“

„Jsem tady!“ zazněl z druhé strany smělý hlas.

„Pojď sem,“ poručila magistra. „Pojď se mnou do sakristie!“

„Podívej se na ty hodiny!“ řekla jí rozrušeně, když vstoupily do místnosti.

„Úplně stojí!“ řekla pevně Markéta. Ještě zkusila pohnout závažími, ale nepomohlo to.

„Co s tím uděláme?“ zeptala se Jepa napjatě.

„No, co s tím uděláme?“ řekla šibalsky Markéta, neboť již věděla, co je třeba.

„Budeme muset opět pozvat patera Heřmana ze Steinfeldu, ten je již několikrát spravoval!“

„Ano, ten umí všechno, pater Josef!“ rozzářila se Markéta.

„Ale on se jmenuje Heřman!“

„Ano, samozřejmě, Heřman. Ten umí všechno, pater Heřman!“

„Tak, to budeme muset poslat posla do Steinfeldu, aby patera přivedl. Řekni Alderichovi, který pase vepře, že má hned osedlat koně a jet do Steinfeldu. Ať jej přivede co nejdříve! Je to nepříjemné, když člověk nemá hodiny, které jdou. Celý denní řád je tak vzhůru nohama.“

„Ano, ctihodná paní magistro!“ odpověděla Markéta.

„Pater Heřman nám při té příležitosti může říct pár slov na duchovní povzbuzení. Ať mu Alderich vyřídí, že si má po cestě připravit pár myšlenek!“

Zvláštní! myslel si pastýř vepřů, když sedlal starého bělouše. Od jisté doby je pořád něco s hodinami. Dřív přece šly bez problémů.

Ano, dřív. To měl Alderich pravdu. Ale od té doby, co se věhlas patera Heřmana o jeho hodinářském umění roznesl po okolních kláštorech, byl všude zván, aby spravil hodiny. To se začaly hodiny zastavovat častěji v mnoha kláštorech. On totiž pater Heřman nerozuměl jen hodinám, ale i lidským srdcím. Dokázal kdeco napravit a paní Jepa byla sestra, která často potřebovala útěchu a povzbuzení. Bůh jí snad tu malou lest s věčně pokaženými hodinami odpustí, neboť pater Heřman dovedl mluvit do duše jako žádný jiný; asi proto, že sám byl často zkoušen a trpěl. Utrpení mu dodalo moudrosti a dobroty.

Tak jel Alderich přes eifelské vrchy do Steinfeldu. Byl to tichý muž, před několika lety přišel do ženského kláštera ve Füssenichu a tam převzal starost o vepře. A ta s ním byla spokojeni. Cestou mu teď přicházely na mysl samé smutné myšlenky. Kolik bolesti přinesly poslední roky. Napřed přišla hrozná zpráva o smrti vůdce křižácké výpravy císaře Fridricha, který se v daleké zemi utopil. Tehdy zvony na všech věžích dlouho smutně vyzváněly. Císařův syn, Jindřich VI., brzy následoval otce do hrobu. Po jeho smrti se začali přít Filip Štauf a Otto, syn Jindřicha Lva, o královský trůn. Vypukla občanská válka. Adolf, kolínský arcibiskup, vytáhl s vojskem podpořit Filipa. Hordy ozbrojenců loupily a vraždily po celé zemi. Bonn a Remagen lehly popelem. Až do klidných eifelských vrchů pronikaly Filipovy divoké hordy; za nimi zůstávaly jen nářek, bída a smrt. Mnoho zpusťšených statků, vypálených vesnic viděl Alderich ze svého sedla.

Pokračování příště

∞

lív jsou to právě spásonosné prostředky k udržení jednoty, které jiným scházejí, totiž autorita učitelského a pastýřského úřadu, zvláště pak papeže.

Čím více k tomu již došlo, tím více se musí Církev vrátit k »obdivuhodné podívané«, jakou chtěl Jan XXIII. koncilem připravit pro odloučené bratry, neboť to je nadále důležitým předpokladem ekumenických aktivit ve smyslu koncilu: důkladná znalost učení víry katolické církve. Nová evangelizace je tedy příkazem doby i z tohoto hlediska.

-hf-

III. část pastýřského listu arcibiskupa Jana Graubnera pro dobu postní v roce 1999

Drazí přátelé Boží,

kdo z Vás se s láskou zahleděl pohledem víry na Boha Otce a byl jím uchvácen, kdo vyšel ze sebe, aby se přičinil o zkrášlení místního společenství církve, kdo už odvážně a s lítostí vyznal své viny, aby dosáhl odpuštění od Boha a taky smíření s lidmi, **ten zakusil uzdravující dotek Boží milosti.** Ten se cítí jako kdysi nemocný, kterého uzdravil Ježíš, jako kdysi slepý, který prohlédl, jako dříve posedlý, který byl zbaven svých pout. **Dnes je plný radosti a pokoje, vychutnává vnitřní svobodu, raduje se ze společenství... a nemůže si to nechat pro sebe.** Musí všem povědět o velikých věcech, které na něm vykonal Mocný. Všechny chce přivést k tomu mocnému prameni života a síly, který objevil. Mnohé chce obdarovat, protože poznal obrovský poklad, který mu byl svěřen...

Evangelia mluví o vyvolení apoštolů až po tom, co popisují veliké skutky Ježíšovy. Učedníci nejprve žasli nad Ježíšem, poznali, jak je přitažlivý, a pak měli odvahu dát se mu k dispozici. On je vzal do své školy, sdělil jim víc než ostatním, formoval je svou přítomností, dal jim nahlédnout do intimity svého života s Otcem a do modlitby. Některým zjevil i svou slávu ve chvíli proměnění a na druhé straně i svou slabost v Getsemanské zahradě, ukřižování i nanebevstoupení... Oni pak plní síly a Ducha vydávali svědectví Kristu po celém světě. A to s takovou přesvědčivostí, že získali mnohé. Nebáli se ani dát svůj život.

To je prototyp křesťanů všech dob. **Na začátku je vlastní zkušenost s živým Bohem, osvobození a uzdravení, přilnutí k Bohu a hlubší poznání. Potom získávání dalších a růst živé církve.**

My žijeme ve světě, který ukazuje mnohé dobré známky. Stále roste poznání a vzdělání, lékařská věda dovede vyléčit mnohé nemoci, víme o všem, co se děje na zeměkouli, a často můžeme i pomoci. Padají mnohé hradby a velké vzdálenosti překonáváme za chvíli, ekonomika pomohla mnoha lidem na světě zvednout životní úroveň... Ale na druhé straně víme o mnohém utrpení, bezpráví a zlu. Roste bezcitnost, nemravnost a zločinnost. Rozpadají se rodiny pro nedostatek lásky, vymírají národy pro sobeckou pohodlnost rodičů, mladí pro nedostatek smyslu života propadají drogám. Vládcové Čech na konci 20. století nevědí, co je Bible, a parlament nechápe, že ukradené je třeba vrátit.

To však není důvod k zoufání. Nedostatek vody probouzí žízeň. Temnotu možno zahnat světlem. My jsme poznali Boha, pro nějž není žádná temnota nepřekonatelná. My jsme objevili Boha, který je nevyčerpatelným pramenem živé vody. A on není daleko. Je s námi a je v nás.

Člověk, který zakusil Boží moc a lásku, se světa nebojí. Ví sice, že světlo nese v nádobě hliněné, ale je to světlo, které zahání temnoty. Často nepatří k mocným tohoto světa, ale sám stojí ve službách toho, jemuž patří veškerá moc na nebi i na zemi, jemuž patří vítězství a sláva navěky. Někdy chodí do zchátralého kostela a kolem sebe má vymírající církev, ale nepropadá beznaději, protože jeho Pán křísí mrtvé a z trosek buduje chrám. Protože se otevřel Bohu, doufá i v zdánlivě bezna-

ději. Ač chudý, štědře rozdává. Ač posmíváný, je plný důstojnosti.

Proto, přátelé Boží, mějme odvahu pojmenovat tu temnotu, žízeň a hlad ve svém okolí. Nechci zjednodušovat, ani vystihnout všechno, ale snad mohu říct, že nevěra mnohých spoluobčanů je aspoň zčásti zaviněna věřícími, kteří nepředávali víru dost věrohodně. Neúcta k starým lidem a podle různých průzkumů někdy i jejich týrání a ohrožování jejich života jsou často zaviněny nedostatkem lásky k dětem a úcty k životu nenarozených. Přebujelost nemravných a násilnických programů ve sdělovacích prostředcích souvisí s naším slaboštvím, které nemá odvahu otevřeně odmítat zlo. Liknavost v prosazení spravedlivého práva na majetek otvírá zamlžené prostory finančním tunelářům a mafiím. Zaměřenost na falešné cíle v životě dezorientuje ty, kteří se pak topí v drogách. Strach jednat podle evangelia před lidmi světa a bázeň být jiný než druzí vytváří dojem, jako by ve světě bylo jen zlo. Tma kolem nás však není tak velká proto, že mnozí jsou v temnotě, ale proto, že světlo dost nesvíí.

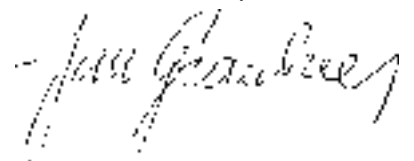
Využijme, sestry a bratři, zbytek postní doby k poctivému tréninku žít podle evangelia i před druhými a sami vnášejme do světa světlo Kristovo vtělováním jeho slov do našich skutků a vztahů. Považujme za svou povinnost ozvat se vždycky, když někdo veřejně narušuje spravedlnost či mravnost, dává pohoršení dětem a mládeži, nebo napadá církev. Nemáme právo mlčet. Nemáme důvod se stydět. Jsme-li světlem, máme povinnost svítit všem. Nemůžeme být lacinými agenty Božího království. Budeme-li však vnášet Krista do všech činů každodenního života, náš svět se stane znovu křesťanským. Vždyť celé tvorstvo dosud trpí a s touhou očekává zjevení Božích synů.²⁰

Mluvme s druhými o Bohu, jak se nám dal poznat a jak jsme zakusili jeho uzdravující moc. A pak otevřme s láskou dům naší farnosti pro všechny, kteří hledají, aby se u nás mohli nadechnout Boží svobody, potěšit lidským přátelstvím a zatoužit po dalším setkání... Vymyslete i takový program, na který můžete pozvat vzdálené. Projdeme-li k Velikonocům tak pravdivě a věrohodně, jak jsme začali, nebudeme se už nikdy vracet zpátky a do nového tisíciletí půjde naše církev s velkou nadějí.

Abychom měli trvalou připomínku našeho společného snažení, věnujme každý pátek větší pozornost modlitbě a postu za naše věrohodné svědectví o Kristu v tomto světě a za otevřenost české společnosti radostné zvěsti evangelia, které dává naději a budoucnost.

Všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan

²⁰ Srov. Řím 8, 19.22

Svatý Josef

Mariola Maassenová

Krise rodiny a zvláště pak krize otcovství, kterou pozorujeme v současné společnosti, je těsně spjata s krizí hodnot a zvláště pak krizí odpovědnosti. Přeplněné domovy osamělých matek, obětí násilí v rodině, sexuální zneužívání dětí, to jsou smutná znamení, že se děje něco velmi zlého. Přibývá dětí, které při slovu »otec« pocítují místo lásky a hrdošti strach, odpor a někdy i nenávisť. Tisíce žen trpí v důsledku psychické nezralosti, neodpovědnosti, slabosti, anebo naopak přílišného sebevědomí mužů a otců, kteří je týrají fyzicky i duševně, nutí k potratům, sexuálně vykořisťují, a tak proměňují život svých nejbližších v peklo.

A přece by tomu tak nemuselo být. Stačilo by vložit trochu více úsilí do výchovy chlapců již v době, kdy si hrají na pís-kovišti, a vychovávat z nich dobré, citlivé a odpovědné muže a otce. V každé rodině by se měly konat modlitby na tento úmysl, a to tím více, že každý otec má v nebi zvláštního přímluvce a přítele, který se za něho bude rád přimlouvat u nebeského Otce.

Tento přítel žil před dvěma tisíci lety v Nazaretě. Dokázal být tím nejlepším mužem a nejlepším otcem, ačkoliv to od něho vyžadovalo mnoho odříkání a nesmírnou odpovědnost.

Myslím tím sv. Josefa, Snoubence Panny Marie a Pěstouna samotného Ježíše, Božího Syna.

Není toho mnoho, co o něm víme. Pocházel z královského Davidova rodu, ale tento původ se projevoval spíše v duchovním bohatství, protože v tomto pozemském životě byl Josef chudým tesařem, který musel těžce pracovat, aby uživil sebe a svoji rodinu. Musel být člověkem nadmíru spravedlivým, dobrým a moudrým, když si jej sám Bůh vybral za svého Pěstouna.

Ve chvíli, kdy se zasnoubil s Marií, přijal odpovědnost za ni i za její Dítě. Bylo to pro něho jistě obtížné pochopit tajemství

Božích záměrů, ale nediskutoval, nepochyboval a neuhýbal před břemenem povinností vložených na jeho bedra. Nebylo to pro něho lehké. Narozením Ježíše Krista se pro něho skončil spokojený a ustálený život. Všechno se pro něho změnilo a vlastně se už nikdy nevrátilo do původních mezí. Útěk před Herodem, spojený se strachem a obavami o milovanou Marii i o malícké Dítě, pro které se měl stát před světem otcem, doby vyhnanství v Egyptě, namáhavá cesta zpět do rodné obce. Po všechna ta léta, kdy před jeho zrakem vyrůstal Boží Syn, viděl v očích jeho Matky předtuchu utrpení, které jí probodne srdce. Nemohl udělat nic, čím by mohl změnit tuto situaci, zapudit tento smutek, nebyl ani schopen plně pochopit tajemství vtělení. Mohl jen pracovat ze všech sil, být pro své drahé ustavičnou oporou, z celého srdce milovat a nikdy nepochybovat.

I když jej umění často představuje jako starce, svatý Josef vůbec nebyl starý. Byl to muž v plné síle. Měl ženu, která v souladu s vírou Církve nikdy nebyla ve fyzickém smyslu jeho ženou, měl syna, jehož otcem

sám nebyl, a přece byl vzorem nejlepšího muže a nejcitlivějšího otce.

Jak veliký je rozdíl mezi tímto chudým tesařem z Nazareta a mnoha současnými muži, kteří utápějí své slabosti v alkoholu, požadují od rodiny přímo poddanské služby, bijí a pronásledují ženu i děti a už vůbec jim nedávají příklad slušného a dobrého života.

V každé době život přináší s sebou řadu problémů: nedostatek práce, strach, že neobstojíme, starosti z oblasti duchovní i materiální. Nemá však cenu před nimi utíkat. Prosme o pomoc sv. Josefa, svěřme se do ochrany jeho nejčistší Snoubence a a oni jistě vyprosí naši rodině potřebné milosti, abychom dostali svým povinnostem a své odpovědnosti. Je snad něco, co by Syn Boží mohl odříct své Matce a tomu, který mu byl tím nejlepším otcem?

Nechť se tedy sv. Josef stane důvěrným přítelem každého muže a každého otce, aby naše rodiny žily v lásce, míru a štěstí, s vděčností Bohu prostřednictvím sv. Josefa.

RRM 03/98
Překlad -Iš-

Církevní aktuality

Situace na Zakarpatské Ukrajině se zhoršuje

Situace obyvatel Zakarpatské Ukrajiny, kterou loni na podzim zasáhly ničivé povodně, se zhoršuje. Potvrdili to pracovníci Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO) Květa Princová a Jiří Borik, kteří se v polovině února z této oblasti vrátili. Sněhové přivaly a sesuvy půdy posunuly některé promáčené a popraskané domy o jeden až dva metry. Do několika vesnic není možné se dostat ani terénním autem.

Centrála rakouské Charity ve Vídni, s níž ACHO spolupracuje, rozhodla uvolnit část finanční zahraniční pomoci na další akutní povodňovou pomoc.

Jedná se přibližně o dalších tisíc potřebných rodin v oblasti města Chust.

Pomoc v zakarpatské oblasti také organizuje Evropská unie (EU) prostřednictvím programu ECHO (European Community Humanitarian Office). EU plánuje přesun financí z programu PHARE TACIS na rychlejší pomoc prostřednictvím programu ECHO. Ten by měl podporovat potravinovou pomoc a rozvoj dlouhodobějších sociálních projektů nejen na Ukrajině, ale také v ostatních zemích bývalého Sovětského svazu kromě Ruska.

31. ledna skončil režim zjednodušeného odbavování humanitárních zásilek na hranicích

s Ukrajinou. Proto je vhodnější zasílat finanční dary na konto, které za tímto účelem zřídil sekretariát České katolické charity v Praze. Částka téměř čtvrt milionu korun, která se na kontě shromáždila do konce ledna, bude využita na opravy domů zasažených záplavami. Konto sv. Anežky: 182-941-011/0100, variab. symbol 9070, Komerční banka, Praha 1. ČBK

Patriarcha z pozice síly

Patriarcha Moskvy a celé Rusi Alexis II. vyzval společnost a vládu Ruska ke zvýšení vojenské síly, bojové pohotovosti a technické vybavenosti armády v zemi. »Armáda musí být silná a mocná, abychom ne-

slyšeli z ústa prezidenta USA, že ruské »ne« nemá pro ně žádnou váhu,« řekl patriarcha u příležitosti Dne obrany vlasti. Když mluvil o současné politické situaci, patriarcha se ještě jednou vyslovil proti NATO, které pokládá za nepřitele ohrožujícího Rusko.

Palič kostelů

Policie Spojených států zatkla muže, který se přiznal, že založil požár několika desítek kostelů. O motivech svého jednání nevedl nic. Při domovní prohlídce byly u něho nalezeny různé satanské spisy. Od r. 1995 bylo v USA podpáleno 670 kostelů. Většina z nich sloužila černochům. KA/

Modlitba za nepřátele

Kdo se modlí za své nepřátele, bere jim možnost, aby mu uškodili. Musí to být ovšem modlitba v duchu a v pravdě. Jen taková modlitba má sílu srazit moc temnot. Modlete se takto:

Nebeský Otče, sešli nám skrze svého milovaného Syna Ježíše Krista, našeho Vykupitele a Dárce blaha, svou svatou otcovskou lásku ke všem lidem, kteří se ti protíví, aby se skrze ni obrátili a zanechali zlého. Otče, sešli svou otcovskou lásku na všechny, kteří nás pronásledují a zrazují, chtějí nám ubližovat, aby jim v tom tvoje přítomnost zabránila. Otče, sešli svůj svatý oheň lásky na všechny lháře, pomlouvače a pokrytce, aby poznali, co je správné, a přestali ubližovat. Otče, tvoje láska nechť se vylije na všechny zločince, na všechny nástroje zla, na všechny ty, kteří dychtí po moci, aby nemohli škodit lidstvu. Otče, ať síla tvé lásky sestoupí na zem jako blesk, když vrahové obcházejí zemi a chtějí ubližovat národům. Otče, stůj při nás, náš Pane a Vůdce; buď naší záštitou a naší silou. Otče, nechej proudit svou otcovskou lásku na všechny národy, naplň je svým svatým ohněm, aby rozpoznaly nebezpečí doby, které vyvolává lest starého Hada. Otče, buď všude dobrým Vládce! Vládni nad Odpůrcem, aby ustoupil do propasti zla a ušetřil lidi.

Otče, nejlepší Otče, učiň to, co tvoje otcovská láska pokládá za dobré, správné a spasitelné. To je naše víra, to je naše důvěra ve tvou svatou lásku.

Říkám vám: Jedna duše, která mě v duchu prosí, je silnější než celý šik protivníků. Když se za své nepřátele nemodlíte, jste vydáni jejich zlovůli. Vy sami pak máte na tom vinu.

Vy nenávidíte, strachujete se a pomlouváte své nepřátele (které ani neznáte), a pokoušíte se před nimi bránit. A já vám říkám: Máte se za ně modlit, abych na ně vyli svou otcovskou lásku, a já to udělám.

Jednejte podle mé vůle, a vaši nepřátele budou proti vám bezmocní. Já jsem vás přece vysvobodil a já vás беру zcela do svých dlaní.

*Slova pronesená k omilostněné Antonii Lambergerové
-sks- 9/97*

„Když se změní naše srdce, jaký div, že se potom skrze nás začne měnit svět.“

Sv. Ignác z Loyoly

Katolický institut **Miles Jesu** zve všechny mladé dívky na duchovní cvičení konané podle svatého Ignáce.

Témata: **Najít smysl života** (povolání k Láscce); **Poznat sebe sama** (svátost smíření); **Prohloubit přátelství s Ježíšem** (meditace o jeho životě); **Objevit novou cestu života ke štěstí** (Boží plán).

Kdy: od 12. 3. do 14. 3. 1999

Kde: Brno-Židenice, Viniční 69, PSČ 615 00
Písemné přihlášky zasílejte na tuto adresu.
Telefon: 05 / 57 17 28

Kdo může prodat nebo darovat **varhanní doprovod** k starému olomouckému kancionálu s názvem **Boží cesta**? Prosim o kontakt na adresu: Jiřina Baranová (varhanice), Dolní Heřmanice 132, 561 33 Horní Heřmanice, tel.: 0467/59 14 11

Staré Brno – bazilika, Mendlovo nám.

V pátek 19. 3. 1999 v 17 hod. bude celebrat pontifikální mši svatou, ke cti svatého Josefa, Evžen Martinec, opat starobrněnský.

„Protože moje reakce na hodnocení románu „Apokalypsa“ Katolickým týdeníkem, zasláná jeho redakci koncem loňského roku do rubriky „Slovo máte vy“, nebyla zveřejněna, ani jsem neobdržel žádný vzkaz, žádám redakci Světla o laskavé otištění této připomínky.

Dovoluji si vyslovit svůj názor, že tzv. recenze na O'Brienův román „Apokalypsa“ v KT č. 49/1998 ze dne 6. 12. 1998 není seriózní recenzí, ale pamfletem, jenž má odradit ty, kteří tuto knihu ještě nečetli, a zpochybnit ji v očích těch, jimž se líbila. Tak ironický tón by bylo možno akceptovat např. u formy fejetonové.

Z mého pohledu jsou v O'Brienově literární práci hluboké myšlenky, které autor mistným způsobem zasadil do velice napínavého děje. Ač nejsem teolog (a nepřísluší mi vynášet kategorické posudky), v rámci dialogu, k němuž jsme vyzýváni, vyjadřuji domněnku, že nic, co se zde dotýká věrouky a popisovaných zkušeností víry, není v rozporu s učením a tradicí katolické církve (na rozdíl od mnoha jiných, v současné době populárních knih). Zápletkou románu je uměleckou licencí. Tím, že dějová kulisa nápadně odráží naši současnost, je kniha tak provokativní a čtivá. Považuji ji za jednu z nejlepších knih, které u nás v poslední době vyšly. Věřím, že může zaujmout čtenáře věřící i nevěřící. O tom, že nikdo kromě Boha neví, kdy bude konec světa, není pochyb. O'Brien zde přece nic takového netvrdí. Konec románu je otevřený. Pokud zde redakce Katolického týdeníku nachází nějaké hereze a nepravdy, ať o nich prosím pojedná skutečnou a solidní recenzí, třeba i zápornou. Mohu se mýlit, rád se nechám poučit. V každém případě však myslím, že kniha si zasluhuje více pozornosti recenzentů.“

Mgr. Ing. Jiří Černý, Rudolfov

MANAGUA

Managujský metropolita kardinál Miguel Obando Bravo vyzval místní správu, aby postavila pomník Janu Pavlu II. Je to odpověď na protest některých protestantských center proti postavení jiných pomníků s náboženským charakterem. Obando vyzval katolíky, aby se nebáli vybudovat pomník Krista Krále, Panny Marie ani papeže. Stavba pomníků Kristu Králi a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vyšla z iniciativy místní samosprávy a vlády, která zastává názor, že postupuje demokraticky, protože většina obyvatel jsou katolíci.

KAI

OMEZENÍ SVOBODY TISKU

Kubánský arcibiskup kardinál Jaime Ortega vyslovil podivení nad iniciativou vlády omezit svobodu tisku na Kubě. Kardinál upozorňuje na nebezpečí subjektivismu při posuzování obsahu podle nového zákona.

Radio Vaticana

Nechceš spát za pecí? Máš rád přírodu a kopce? Chceš prohloubit svůj vztah k Bohu? Pojed' na:

PRÁZDNINY SE SV. FRANTIŠKEM

■ **KDO? Chlapci, 14–17 let.**

KDY? 7. – 16. července 1999.

KDE? Dolní Moravice (Jeseníky).

■ **KDO? Chlapci od 17 let...**

KDY? 6. – 15. srpna 1999.

KDE? – Dolní Moravice (Jeseníky).

Přihlášky nejpozději tři týdny před termínem!

Kontakt: br. Serafín, klášter kapucínů, 783 96 Újezd u Uničova 1, tel: 0643 / 43 50 73
e-mail: kapucini.ujezd@email.cz

VELKÉ JUBILEUM NA INTERNETU

Apoštolský stolec zřídil od 21. února samostatnou internetovou stránku o svatém roku 2000. Na adrese www.jubil2000.org najdete nejen informace o blížícím se Velkém jubileu, o městě Římě a papežích, ale je zde možno realizovat elektronicky i technické záležitosti jako přihlášky, zajištění hotelů a podobně.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Neděle v církevním roce

76. Má-li den Páně se svým týdenním rytmem své kořeny v nejstarší tradici Církve pro křesťana životně důležitý význam, nedalo na sebe dlouho čekat prosazení dalšího rytmu: okruhu roku. Skutečně to odpovídá lidské psychice slavít výroční svátky, přičemž s opakováním data a ročního období spojujeme vzpomínku na minulé události. Pokud se jedná o události rozhodující pro život národa, pak je zcela normální, že jejich výročí vyvolává slavnostní náladu, která prolomí monotónnost dnů.

Hlavní události spásy, na nichž spočívá život Církve, podle Božího plánu těsně souvisejí se svátky Veliké noci a letnic, výročními svátky židů, a byly jimi prorocky naznačeny. Od druhého století umožnilo křesťanské slavení výročí Velikonoc kromě každotýdenní připomínky dát víc prostoru rozjímání o tajemství smrti a zmrtevýchvstání Krista. Velikonoční slavnost, které jako příprava předcházela postní doba a která byla slavena v průběhu dlouhého nočního bdění

jako „svátek svátků“ a pak byla prodloužena na padesát dní až ke slavnosti Letnic, stala se dnem iniciace katechumenů. Jestliže skutečně křtem umírají hříchu a vstávají k novému životu, pak proto, že „Ježíš byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění“ (Řím 4,25; srov. 6,3–11). Těsným sepětím s tajemstvím Velikonoc získávají mimořádný význam Letnice, „kdy slavíme seslání Ducha svatého na apoštoly shromážděné s Marií a začátek jejich rozeslání ke všem národům“. (120 – srov. KKC 731–732)

77. Taková logika vzpomínání byla základem členění celého církevního roku. Jak uvádí II. vatikánský koncil, chtěla Církev v okruhu roku rozvinout „celé Kristovo tajemství, a to od jeho vtělení a narození až k nanebevstoupení, k Letnicím a k očekávání blaživé naděje a příchodu Páně. Když tak slaví jednotlivá tajemství vykoupění, otvírá věřícím bohatství mocných činů a zásluh našeho Pána, takže je neustále v jistém smyslu zpřítomňuje, aby se s nimi věřící setkávali a aby z nich čerpali spásou milost.“ (121 – Konstituce Sacrosanctum Concilium 102)

milost.“ (121 – Konstituce Sacrosanctum Concilium 102)

Největším svátkem po Velikonocích a Letnicích je nepochybně slavnost Narození Páně, kdy si křesťané připomínají tajemství vtělení a ponořují se do Božího Slova, které se poníží, aby přijalo naše lidství, a tak nám dalo podíl na svém božství.

78. Taktéž „uctívá svatá církev se zvláštní láskou blahoslavenou Bohorodičku Marii, která je nerozlučně spjatá s vykupitelským dílem svého Syna“. (122 – tamtéž 103) Podobně zařadila Církev do ročního období památky mučedníků a ostatních světců u příležitosti jejich výročí; přitom „Církev hlásá velikonoční tajemství ve svatých, kteří spolu s Kristem trpěli a spolu s ním jsou oslaveni“. (123 – tamtéž 104) Památka svatých, slavená v opravdovém duchu liturgie, nezatemňuje ústřední postavení Krista, nýbrž je naopak vyzvedává, když ukazuje moc jeho vykoupění. Jak píše sv. Paulinus z Noly v jedné ze svých básní, „všechno pomijí, oslava svatých trvá v Kristu, který všechno obnovuje, zůstává stále týž“. (124 – Carm. XVI, 3–4)

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 14. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1

2. čt.: Ef 5,8–14

Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 15. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a

Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 16. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 17. 3. – připomínka sv. Patrika

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a

Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a

Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

Odp.: 37

2. čt.: Řím 4,13.16–18.22

Ev.: Mt 1,16.18–21.24a nebo Lk 2,41–51a

Sobota 20. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a

Ev.: Jan 7,40–53

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14.3.	PO 15.3.	ÚT 16.3.	ST 17.3.	ČT 18.3.	PÁ 19.3.	SO 20.3.
Antifona	270	270	270	270	270	1324	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	1325	271
Antifony	363	1151	1167	1183	1198	1325	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	377	1326	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	377	1326	384
Prosby	364	367	371	374	377	1326	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	1327	385

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	1327	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1265	1334
Krátké čtení	364	368	371	375	378	1327	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	1327	385

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	268	269	268	1322	1322	268
Antifony	361	365	1161	1177	1193	1323	1328	386
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1751	1761	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	376	1323	1329	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	376	1324	1329	387
Prosby	362	366	370	373	376	1324	1329	387
Záv. modlitba	364	364	368	371	374	1327	1327	389
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

MCM NABÍZÍ...

Z KARMELITÁNSKÉHO
NAKLADATELSTVÍ...

Eucharistické modlitby

Třetí vydání této liturgické knihy obsahuje: první, druhou a třetí eucharistickou modlitbu pro mše s dětmi (Bůh je náš Otec, Bůh nás má rád a Děkujeme ti, Bože), první a druhou eucharistickou modlitbu „O smíření“ (Smíření – návrat k Otci a Smíření – základ svornosti lidstva) a eucharistické modlitby pro mše za různé potřeby: I. Církev na cestě k jednotě, II. Církev v dějinách spásy, III. Ježíš je cesta k Otci, IV. Ježíš – znamení Otcovy lásky.

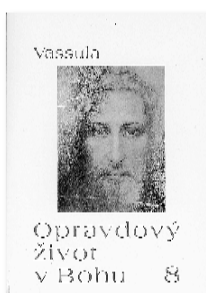
Kož.vaz., A5, 170 x 245 cm, 72 stran, 119 Kč

Opravdový život v Bohu 8

Vassula Ryden

Dlouho očekávaný titul se konečně objevuje na našem knižním trhu.

Brož., A 5, 84 stran, 59 Kč

Mše svatá v osmi jazycích

– koncelebrační texty

Tato kniha obsahuje text celé katolické mše svaté včetně všech čtyř hlavních eucharistických modliteb v osmi světových jazycích: v latině, angličtině, němčině, italštině, španělštině, francouzštině, polštině a češtině.

Váz., cca 96 str., 159 Kč

Otče, odevzdáváme se Ti

Wilfrid Stinissen

Stinissen je mužem modlitby, naslouchání a kontemplace. Hlavním tématem této knihy je poslušnost vůči Boží vůli. Autor se při tom zamýšlí nad cestami k dosažení naprostého odevzdání. Text je obohacen o odkazy na mnoho autorů duchovní literatury (sv. Jan od Kříže, sv. Augustin).

Brož., 72 str., 75 Kč

Převodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcbiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEKTNÍ ADMINISTRACE TÝDENÍKU, Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.